

Губернатор

НАУКОВИ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ΄.

ΑΡΙΘ. — 50

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν γὰρ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ..... 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΙΤΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίης)
† Ὁ ἀρχιτράμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Παράλογοι ἀξιώσεις τῆς βουλγαρικῆς Ἐξάρχιας — Ἐπίσημα ἔγγραφα περὶ τῶν ἐν Ἀνατολ. Ρωμυλίᾳ γινομένων — Μνήμη τῶν ἐν εὐσεβεῖ τῇ πίστει τελειωθέντων — Τεκμήρια ἀδελφικῆς συμπαθείας — Ἀσύστατα λαλήματα — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Νεκρολογία — Ἀγγελίαι δικαστικά.

ΠΑΡΑΛΟΓΟΙ ΑΞΙΩΣΕΙΣ

ΤΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΗΣ ΕΞΑΡΧΙΑΣ

ΣΤ΄.

Κατ' ἐκτελέσειν τὸν ἀπλοῦς βουλγαρικὸς λαὸς ὑπὸ πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν προπαγανδῶν — προσδοκουσῶν, ἐκάστης ἰδίᾳ, νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὴν ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀπόσπασιν του καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑποδαλιζουσῶν τὴν ἔριν καὶ παριστῶσιν, τοῦτο, ὡς τὸν ἀσπονδότερον τῶν ἐχθρῶν καὶ ὀλετήρων τῆς βουλγαρικῆς φυλῆς — ἐνέτεινεν ὁσημέραι τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ἀδιάλλακτον στάσιν του. Καθόσον δὲ αὕτη, χάριν τῆς συνδιαλλαγῆς καὶ τῆς εἰρήνης, ἤρυνε τὰς πρὸς τὸν βουλγαρικὸν λαὸν παραχωρήσεις μέχρι τοῦ

ἀκροτάτου δυνατοῦ ὁρίου (προκαλέσασα μάλιστα τὰς μεμφυμοιρίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ὡς θυσιαζούσης, παραλόγως, εἰς τοὺς βουλγαρικοὺς πόθους ζωτικὰ αὐτοῦ δικαιώματα), κατὰ τοσοῦτον οἱ ὑποβόλεις καὶ προστάται τῶν Βουλγάρων ἐξώθουν αὐτοὺς εἰς ἀνάλογον εὐρυσιν τῶν ἀξιώσεων των, βαυκαλίζοντες διαρκῶς διὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον θὰ ἐξηναγκάζετο, ἐπὶ τέλους, νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς ὑπερφιάλους αὐτῶν ἀξιώσεις, τὰς διατυπούμενας κατὰ τρόπον οὐδεμίαν καταλιμπάνοντα ἀμφιβολίαν ὅτι, ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος, ἐπεκταίνοντο σχέδια πολιτικὰ καὶ νοσφισμοὶ ξένων δικαιωμάτων.

Ἄλλ' ἐπῆλθεν ἐπὶ τέλους στιγμή, καθ' ἣν τὸ Πατριαρχεῖον προέβη μέχρι τοῦ ἀκροτάτου νομίμου ὁρίου τῶν δυνατῶν παραχωρήσεων, ὅπερ ἦτο ἡ πρότασις ἰδρύσεως βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, ἐπὶ εὐρυτάτης ἀκτίνος, περιλαμβανούσης καὶ χώρας ἐντεῦθεν τοῦ Αἰμοῦ κειμένης, ἀνὰ τὴν βόρειον καὶ κεντρικὴν Μακεδονίαν καὶ ἐχούσης ἴδιον Ἐξάρχον, μετὰ Συνόδου ἀρχιερέων καὶ μητροπο-

МЕЧНИКОВА

λιτῶν, μετὰ μετοχίου ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἰδιαιτέρου ναοῦ, σὺν τῷ δικαιώματι τοῦ νὰ δύναται ὁ Ἐξάρχος, ὅσάκις ἡ χρεία τὸ καλέσῃ, νὰ ἐνδημῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῇ κανονικῇ ἀδείᾳ τοῦ Πατριάρχου, χάριν τῶν ὑποθέσεων τῆς Ἐξάρχιας του, ἀκριβῶς ὅπως συμβαίνει διὰ τοὺς λοιποὺς Πατριάρχας, ἐφ' οὗ Ἐξάρχου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως θὰ διετῇρει αὐτόχρημα ψιλὴν ἐπικυριαρχίαν· ἀποδεῖξαν δ' οὕτω περιτράνως, τὸ ἄκρως συνδιαλλακτικὸν πνεῦμα ὑφ' οὗ ἐνεφορεῖτο, χωρὶς ἐν τοσοῦτῳ νὰ κατορθώσῃ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς βουλγαρικὰς ἀξιώσεις, ἰδὼν δὲ ἀποκρουομένην καὶ τὴν πρότασίν του περὶ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου, (διότι ἦτο βέβαιον ὅτι αὕτη δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ καταδικάσῃ, ὡς ἀντικανονικὰς, τὰς ὑπερμέτρους βουλγαρικὰς ἀξιώσεις), ἠναγκάσθη νὰ δηλώσῃ ὅτι δὲν ἐπετρέπετο αὐτῷ, ἄνευ ἀνατροπῆς τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν καὶ κανονικῶν διατάξεων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, νὰ ἐπεκτείνῃ ἐπὶ πλέον τὰς παραχωρήσεις του, τὰς ὑπερπληρούσας, ἄλλως, πᾶσαν λογικὴν ἀπαίτησιν τοῦ βουλγαρικοῦ λαοῦ.

Τότε πλέον, οἱ ὑποκινούμενοι τοῦτον, ψευσθέντες ἐν ταῖς ἐλπίσιν αὐτῶν ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον, ἀπὸ παραχωρήσεως εἰς παραχώρησιν, ἤθελε καταλήξῃ εἰς τὴν πλήρη ἀποδοχὴν τῶν βουλγαρικῶν αἰτήσεων, (ἐφ' ἣ ἐλπίδι εἶχον παρακωλύσει τοὺς Βουλγάρους νὰ ἀποδεχῶσι τὸ μικρὸν ἀνωτέρω ἐκτεθὲν σχέδιον λύσεως τοῦ ζητήματος, τὸ τὸσον εὐνοϊκὸν αὐτοῖς), ἐστράφησαν πρὸς τὴν Πολιτείαν, ἐπιζητοῦντες παρ' αὐτῆς τὴν παροχὴν τῆς αἰτουμένης βουλγαρικῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτονομίας. Οὕτω δὲ, τῇ 17 Φεβρουαρίου 1870, αὐτοκρατορικὸν Φερμάνιον ἐσχηματίζε βουλγαρικὴν Ἐξάρχίαν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν τῆς κυρίως Βουλγαρίας καὶ ἐκ τινων τῆς βορείου Θράκης καὶ Μακεδονίας, πρὸς δὲ καὶ ἐξ ἐκείνων αἰτίνας θὰ ἐσχηματίζοντο, ὅπου ἡ πλειοψηφία τῶν κατοίκων θὰ ἀπῆται τοῦτο. Ὁ Ἐξάρχος θὰ ἐξελέγετο ὑπὸ τῆς Συνόδου τῶν ἰδίων μητροπολιτῶν, καὶ θὰ διωρίζετο ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου, μνημονεύων ἀπλῶς τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἐνδημῶν, ἐν τῷ ἐν Κωνσταντινουπόλει βουλγαρικῷ μετοχίῳ, ὑφ' οὗς ὅρους καὶ ὁ Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων ἐν τῷ οἰκείῳ μετοχίῳ.

Τοιοῦτοτρόπως οἱ Βούλγαροι ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς, αὐτοβούλως, ἀπὸ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, πῆξαντες ἰδίαν παρασυναγωγὴν· τῇ δὲ 19 Αὐγούστου 1872, μεγάλη Τοπικὴ Σύνοδος ἐκ τῶν τριῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, (πλὴν τοῦ Ἱεροσολύμων Κυρίλλου, γενομένου ὀργάνου τῶν βουλγαριστῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου καταδικασθέντος ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ Συνόδου), τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, τριῶν πρώτων Πατριαρχῶν, εἴκοσι καὶ πέντε Μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων καὶ ἱκανοῦ ἀριθμοῦ Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἡγουμενῶν, συνελθούσα ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐξέδωκεν ἐπισήμως τὸν «Ὅρον» τοῦ βουλγαρικοῦ σχίσματος, δι' οὗ κατεκρίθη καὶ κατεδικάσθη ἡ ἀρχὴ τῶν φυλετικῶν διακρίσεων καὶ διχοστασιῶν, ὡς ἀντικειμένη τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ τοῖς ἱεροῖς κανόσιν, ἐκηρύχθησαν δὲ, σχισματικοὶ καὶ ἀλλότριοι τῆς τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οἱ ἀποσχίσαντες ἑαυτοὺς καὶ ἰδίον θυσιαστήριον καὶ φυλετικὴν παρασυναγωγὴν πῆξαντες Βούλγαροι ἀρχιερεῖς μεθ' ἀπάντων τῶν συμφρονούντων αὐτοῖς.

Τὴν συνοδικὴν ταύτην ἐτυμηγορίαν ἐξεφαύλισαν καὶ προεπηλάκισαν πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως οἱ ἐνδιαφερόμενοι, προσάπτοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως τὴν μομφὴν ὅτι, ἐκ μεροληπτικῶν φυλετικῶν λόγων ὑπὲρ τοῦ ἐλληνισμοῦ, προέβη εἰς τὸ μέτρον τοῦτο. Καὶ ὅμως, ἦτο ἡ ἀναπόφευκτος κανονικὴ συνέπεια τῆς πολιτείας τῶν Βουλγάρων, οἵτινες, διὰ τῆς Πολιτείας, βιαίως ἀπέσχισαν ἑαυτοὺς τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως. Ὅτι δι' οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, βεβαιοῦται ἐκ τῆς ἐπισήμου ἀπαντήσεως Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἠκιστα ὑπόπτου αὐτοῖς, τῆς Ἐκκλησίας τῆς μεγάλης σλαβικῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βορρᾶ, ἡ πρὸς τοὺς Βουλγάρους εὐμένεια καὶ προστασία τῆς ὁποίας, ἡ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι παραγαγούσα αὐτοὺς, κεῖται ὑπεράνω πάσης ἀμφιβολίας. Ἐν τῇ ἀπαντήσῃ αὐτῆς, τῆς 19 Ἀπριλίου 1869, εἰς τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολὴν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου περὶ τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος, καίπερ ἐκδηλοῦσα τὴν πρὸς τοὺς Βουλγάρους συμπάθειαν αὐτῆς καὶ συνιστῶσα τὴν ἀποδοχὴν «ἐνίων, ἐὰν μὴ πάντων», τῶν πόθων τῶν Βουλγάρων καὶ τὴν «κατὰ τὸ ἐνὸν» ἱκανοποίησιν

αὐτῶν, ἐν τούτοις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν σπάσιν αὐτῶν καὶ τὰ χρησιμοποιούμενα ἐκβιαστικά ἀπέναντι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέτρα, δὲν ἡδυνήθη νὰ μὴ χαρακτηρίσῃ ταῦτα ὡς ἐξῆς:

«Πρὸ πάντος, δέον ἵνα ἐν τῇ λύσει τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἑλληνοβουλγαρικοῦ ζητήματος χειραγωγώμεθα ὑπὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Κατὰ δὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐστὶν ὁ νόμιμος ποιμενάρχης πάντων τῶν ἐν τῇ πνευματικῇ αὐτοῦ ποίμνῃ ὀρθοδόξων Βουλγάρων, κέκτηται δὲ ὡς πρὸς αὐτοὺς ἀδιαφιλωνεϊκῆτα ἱεραρχικὰ δικαιώματα. Ὅθεν, ἐὰν οἱ Βούλγαροι θέλωσιν ὅπως ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ποιῇ αὐτοῖς, τοιάσδε ἢ τοιάσδε, παρχωρήσεις καὶ παραιτηθῇ ὡς πρὸς αὐτοὺς τινῶν ὁμολογησέων ἢ καὶ πάντων τῶν δικαιωμάτων αὐτοῦ, δύνανται οὗτοι καὶ ὀφείλουσι μόνον τὴν Αὐτοῦ Παναγιότητα περὶ τούτου ἵνα ἱκετεύωσιν, οὐδόλως δὲ διὰ τῆς βίας ἵνα ἀπαιτῶσι ταῦτα παρ' Αὐτοῦ. Αὐτὸς δὲ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης δικαιοῦται ἵνα ποιῇ τοῖς Βουλγαροῖς παρχωρήσεις, οἷας ἀναγνωρίζει δικαίας ἢ ἀναγκαίας· δικαιοῦται μάλιστα, ἐξ οἰκείας προαιρέσεως, ἵνα ἀναγνωρίσῃ καὶ τὴν πλήρη ἀνεξαρτησίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, τῆς τέως ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένης, ὡς ἀνεγνώρισε ποτὲ τὴν ἀπ' Αὐτοῦ ἀνεξαρτησίαν τῆς ρωσικῆς Ἐκκλησίας, εἴτα δὲ τῆς ἑλληνικῆς· ἀλλ' ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῆς Αὐτοῦ Παναγιότητος καὶ παρὰ τὴν θέλησιν Αὐτῆς, οἱ Βούλγαροι οὐδόλως δικαιοῦνται ἵνα λάβωσιν ἢ ἡρπάσωσι παρ' Αὐτῆς ὅτι ἐπιδιώκουσι, πολλῶ δὲ ἔλαττον δικαιοῦνται ἐντελῶς μὲν ἵνα παραιτηθῶσι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου αὐτῶν Ποιμεναρχοῦ, οἰκειοθελῶς δὲ ἀποσπασθῶσιν ἀπ' αὐτοῦ, ὅπερ ἂν ἦν ἥδη σχίσμα, οἱ δὲ Βούλγαροι, κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας, ἀναποφύεως ἐθεωροῦντο ἂν σχισματικοί». . . .

Τὸ ἐγγράφον τοῦτο φέρει τὰς ὑπογραφὰς «Ἰσίδωρος, Μητροπολίτης Νοβογορόδιαι καὶ Πετροπόλεως· Ἀρσένιος, Μητροπολίτης Κιέβου καὶ Γαλικίας· Βασίλειος, Ἀρχιεπίσκοπος μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου· Μακάριος, Ἀρχιεπίσκοπος Λιθουανίας καὶ Βίλνης· Νεκτάριος, Ἀρχιεπίσκοπος Χαρκόβου καὶ Ἀχτήρκας. Ὁ δὲ ἀναγνώστης, ἀφοῦ ἀναγνώσῃ ταῦτα, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀναπολήσῃ τὴν ὅλην στάσιν τῶν Βουλγάρων, τὴν διὰ πράξεως μονομε-

ροῦς τῆς Πολιτείας δημιουργίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, πρὸς δὲ νὰ παραλληλίσῃ πρὸς αὐτὰ τὸ τελευταῖον πρὸς τὴν Ὑ. Πύλιν τακρίριον τοῦ Ἐξάρχου καὶ τὰ «ἀφαιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Φαναρίου ἱστορικά δίκαια τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἰδιαιτέραν ἀνεξάρτητον ὑπαρξίν» καὶ νὰ συναγάγῃ τὰ ἀπορρέοντα συμπεράσματα.

Ἄν δὲ οἱ συντάκται τοῦ τακρίριου τῆς Ἐξαρχίας δὲν θεωροῦσιν ἐπαρκῆ τὴν καταδίκην ἐαυτῶν καὶ ἰδιζόντως, τὴν διὰ διατάγματος τῆς Πολιτείας δημιουργίαν τῆς βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας ὑπὸ τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας, ἐσμὲν εἰς θέσιν νὰ πλουτίσωμεν αὐτοὺς καὶ δι' ἐτέρων ἀνελύγων ἀποδείξεων. Τῷ 1865, ὁ ἡγεμὼν Μολδοβλαχίας Ἀλέξανδρος Κούζας, ἐπεχείρησεν, αὐτοβούλως, τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῶν χωρῶν του, ἄνευ τῆς γνώσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς κανονικῆς ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, εἰσαγαγὼν ἐν τοῖς σχετικοῖς νομοσχεδίοις του διατάξεις ἀντιστρατευομένας πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, μάτην ἀποπειραθεὶς νὰ ἀποτρέψῃ αὐτὸν, ἀνεκοίνωσε τὰ συμβαίνοντα πρὸς τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας, ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς διοικούσης Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ὑπὸ ἡμερ. 18 Φεβρουαρίου 1866, ἐπιδοκιμάζουσα τὴν στάσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ καταδικάζουσα τὰς ἐνεργείας τοῦ Μολδοβλάχου Ἡγεμόνος, περιεῖχε, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὰδε:

«Πρὸς δὲ τὴν Ὑμετέραν, ἀγιώτατε Δέσποτα, ἐπιστολὴν καὶ τὴν διαγνώμην τῆς περὶ ὑμᾶς Συνόδου, ὁ Ἡγεμὼν τῆς Μολδαβίας δὲν ἠδόκησε νὰ ἀπκνήσῃ ἐν εἰρηνικῇ διαθέσει, ἀλλ' ἀπεφάσισε, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ἔκφρασιν «ἵνα καταπολεμήσῃ αὐτὴν διὰ τῶν ἀκαταμαχῆτων ὅπλων τῶν νόμων καὶ τῶν κανόνων».

»Ἐν ταῖς περιστάσεσι ταύταις, κατὰ τὸ καθῆκον τῆς κοινῆς καὶ ἀμοιβαίας διαφυλάξεως τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὁμονοίας τῶν Ἐκκλησιῶν, καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν ἵνα μαρτυρήσωμεν, ὅτι ἡ ἐπιχειρηθεῖσα καταπολέμησις δὲν ἀνεφάνη νικηφόρος καὶ ὅτι, τὸ ὑπὸ τοῦ κοσμικοῦ ἄρχοντος σφετεριζόμενον δικαίωμα πρὸς τὸ ἐπιχειρῆσαι τοὺς ἐν τῇ νομοθεσίᾳ καὶ διοικήσει τῆς Μολδοβλαχικῆς Ἐκκλησίας νεωτερισμοὺς, ἀποδείκνυται ἐδτερημένον νομικῆς βάσεως. Λεπτο-

μερὲς δὲ Ἐκθεσίς τούτου ἐπισυνάπτεται τῇ παρούσῃ ἐν ἰδιαιτέρῃ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐπικρίσει.
 »Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ σύστασις νέας Συνόδου, ἐχούσης ἐξουσίαν νομοθετικὴν καὶ διοικητικὴν, ὑπερβαίνει τὸ μέτρον τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ ἀπαιτεῖ τὴν διάγνωσιν καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἀνωτάτης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Συνόδου καὶ ἰδίως τοῦ Πατριάρχου, ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ ὁποίου ἀνήκει ἡ συνιστώσα τὴν νέαν Σύνοδον Ἐκκλησία· πρόχειρα δὲ παραδείγματα τοῦτου ὑπάρχουσιν ἡ τε Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ ἡ τῶν Ἀθηνῶν».

Ἐν δὲ τῇ μνημονευομένῃ Ἐκθέσει, ἡ ἱερὰ Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἀνατρέπει ἄρδην τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας προβαλλόμενα ἐπιχειρήματα, ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Μολδοβλαχίας, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἦτο ἀνεκάρητος καὶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον ὑπαγάγον αὐτὴν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του ἐσφτερίσθη τὰ ἱστορικὰ αὐτῆς δίκαια, (ἀπαρалаκτως, καθὰ λέγει καὶ τὸ τακρίον τοῦ Ἐξάρχου περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Φαναρίου σφετερισθέντων, ὁθέν, δικαίων τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας), σημειοῦσα, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπιχειρήματα ὅτι καὶ ἡ Σύνοδος τῆς Ρωσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος συνέστησαν διὰ πράξεων τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας, τὰδε:

»Ἀλλὰ, τὸ Πατριαρχεῖον ἐν Ρωσίᾳ συνέστη οὐχὶ δι' ἀπλῆς αὐθιχεσίας τοῦ Μεγάλου Δουκὸς, οὐδὲ διὰ πολιτικοῦ νόμου, ὡς φέρεται ἡ Μολδοβλαχικὴ Κυβέρνησις πρὸς τὴν ἱεραρχίαν, ἀλλὰ συνέστη κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, τῇ εὐλογίᾳ τῆς Ἀντολικῆς ἱεραρχίας.

Καὶ κατωτέρω:

»Ἡ δὲ Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν συνέστη τῇ εὐλογίᾳ τῶν τῆς Ἀντολῆς Πατριαρχῶν. Ἐὰν δὲ ἡ Μολδοβλαχικὴ Κυβέρνησις ἐπεθύμει ἵνα μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦτο, ὥφειλε ἵνα ἀποταθῇ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ ἐξαιτήσῃται τὰ ὁδηγίας καὶ εὐλογίας αὐτοῦ.

Καὶ κατωτέρω:

»Οὐδὲ τὸ παράδειγμα τοῦτο (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) χρησιμεύει πρὸς δικαιολογίαν τῶν πράξεων τῆς σημερινῆς Μολδοβλαχικῆς Κυβερνήσεως. Τὸ ἑλληνικὸν βασίλειον, δι' ἰδίᾳς αἰτίας, ἐθεώρησεν ἀναγκαῖον ἵνα ἡ Ἐκκλησία αὐτοῦ ᾖ ἀνεξάρτητος, ἢ, ὅσον οἶόν τε

ἦτο ἐξερτημένη ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου· Διὰ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ πραυτικά, πρὸς σύστασιν ἰδίᾳς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἐζητήθη ἡ εὐλογία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ἡ συναίνεσις τῆς Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν καὶ οὕτως ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος ἔτυχε νομίμου ἐκκλησιαστικῆς ὑπάρξεως.

Καὶ κατωτέρω:

»Τὸ γράμμα τοῦ Ἡγεμόνος λέγει ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς καὶ ὁ Μ. Πέτρος ἐξέδωκαν ἐκκλησιαστικούς νόμους ἐγκριθέντας παρὰ τῆς Ἐκκλησίας.

»Ἀλλὰ κατὰ ταῦτα ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ τῶν πράξεων ἐκείνων καὶ τῶν Μολδοβλαχικῶν πραγμάτων, καθόσον ἐκεῖνοι ἐνεκρίθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Μέγας Πέτρος ἐζήτησατο τὴν εὐλογίαν τῶν Πατριαρχῶν, ἡ δὲ Μολδοβλαχικὴ Κυβέρνησις, οὐδ' ἀπετάθη ἐπὶ τούτῳ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην.

Τέλος δὲ, εἰς τὸ ἐπιχειρήμα τοῦ Ἡγεμόνος ὅτι τῷ 1783 διὰ Φερμανίου ἀνεγνωρίσθη ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Μολδοβλαχικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἀπαντᾷ.

»Λυπηρὸν τὸ βλέπειν ὅτι θέλουσι ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν ἱεραρχικὴν ἀνεξαρτησίαν διὰ Φερμανίου.

Κατόπιν τούτων, τί ὁρονοῦσιν, ἄραγε, οἱ συντάκται τοῦ Τακριρίου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐξαρχίας, περὶ τῶν ἐπισήμων τούτων ἐτυμολογιῶν τῆς διοικουμένης Συνόδου πασῶν τῶν Ρωσσιῶν, ἐτυμολογιῶν συμπληρουσῶν τὴν εἰς ῥάκος ἄμορφον καὶ ἐλκεῖνον μετατροπὴν τοῦ ἐγγράφου αὐτῶν καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ἐπιχειρημάτων; Μὴ τι γε καὶ ἡ διοικοῦσα Σύνοδος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ἠγνόει τοὺς ἱεροὺς κανόνας καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Θὰ ἡδυνάμεθα νὰ καταστρέψωμεν ἐνταῦθα τὸν λόγον. Ἀλλὰ, θὰ ἐσπεροῦμεν τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν οὐ σμικρὰς ἐκπλήξεως, ἂν ἀπεκρύπτομεν ἀπ' αὐτῶν ὅτι τὸ τακρίον τῆς Ἐξαρχίας, οὐ μόνον ἀντίκειται ἐκ διαμέτρου πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐ μόνον διατελεῖ εἰς οἰκτρὰν διάσπασιν πρὸς τε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ αὐτὴν τὴν λογικὴν, ἀλ-

λὰ, ὡς ἐκ περισσοῦ, ἀντιβαίνει καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς διατάξεις τοῦ φερμανίου τοῦ ἰδρύσαντος τὴν Ἐξαρχίαν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου αὕτη στηρίζει τὴν ὑπαρξίν καὶ τὰ δικαιώματά της καὶ ὅπερ ἐπικαλεῖται, πλειστάκις, ἐν τῷ τελευταίῳ πρὸς τὴν Ὑψ. Πύλιν τακρίῳ της.

Τὸ πρῶτον καταντᾷ ἀπίστευτον καὶ ὁμῶς εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀμφισβήτησεως. Ἰδοὺ τί διακελεύεται τὸ φερμάνιον.

«Ἄρθρ. 9. Καθὼς τὸ ἐν Φανκρίῳ μετόχιον τοῦ πατριάρχου Τάφου ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ πατριάρχου τῶν Ἱεροσολύμων, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ βουλγαρικὸν μετόχιον μετὰ τοῦ νοῦ θέλουσιν ὑπάγεισθαι εἰς τὸν Ἐξαρχὸν τῶν Βουλγάρων. Ὅσακις δὲ θὰ γίνῃ χρεία ὅπως ὁ Ἐξαρχὸς ἐνδημῇ εἰς Κωνσταντινουπόλιν, θὰ ἐπιτρέπηται αὐτῷ ἵνα διαμῇ ἐν τῷ μετοχίῳ του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐπιτέλειον παρ' αὐτοῦ ἱεροπραξιῶν, κατὰ τὴν διάφορειαν τῆς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ ἐνδημίας του, θὰ ὑπόκειται εἰς τὰς αὐτὰς διατυπώσεις πρὸς ἃς συμμορφοῦνται ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων».

Ὅστε, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ φερμάνιον τῆς Ἐξαρχίας, ὁ Ἐξαρχὸς, δὲν δικαιῶται νὰ διαμῇ μονίμως ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐρχεται προσωρινῶς, ὅσακις ἡ χρεία τὸ καλέσῃ. Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὀρίσῃ ἄλλως καὶ αὐτὸ τὸ φερμάνιον, ἀφοῦ ἡ περιφέρεια τῆς Ἐξαρχίας, ἣν καθορίζουσι τὰ ἄρθρα 1 καὶ 10, δὲν περιλαμβάνει τὴν Κωνσταντινουπόλιν· δὲν ἦτο δὲ δυνατόν πνευματικὸς ποιμὴν νὰ ἐδρεύῃ ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας του, ἐν πόλει μὴ ὑποκειμένη αὐτῷ καὶ ἐξ αὐτῆς νὰ διοικῇ τὴν ποίμνην του. Τοῦτ' αὐτὸ ἐξάγεται καὶ ἐκ τοῦ ἁρθροῦ 3 τοῦ φερμανίου τοῦ ὁρίζοντος ὅτι ὁ Κανονισμὸς τῆς Ἐξαρχίας «δέον νὰ ἦ σύμφωνος πρὸς τοὺς θεμελιώδεις κανόνες καὶ τὰς θρησκευτικὰς διατυπώσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας». Καὶ ὁμῶς ὁ Ἐξαρχὸς, ὁ ἐπικαλούμενος ὡς ἄγκυραν τῆς σωτηρίας του τὸ φερμάνιον, οὐ μόνον φρονεῖ ὅτι δύναται νὰ διαμῇ, μονίμως, ἐν τῇ κανονικῇ ἐδρᾷ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης, ἀλλ' ἀξιοῖ καὶ νὰ συγκροτήσῃ περὶ ἑαυτὸν διαρκὴ Σύνοδον.

Παραλείπομεν ἄλλας τινὰς διατάξεις τοῦ φερμανίου π. χ. ὅτι ὁ Ἐξαρχὸς ὀφείλει νὰ μνημονεύῃ κανονικῶς τοῦ ὀνόματος τοῦ Πατριάρχου ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις (ἄρθρ. 4), ὅτι ὀφείλει νὰ ἀναφέρηται αὐτῷ διὰ τὰς θρησκευτικῆς φύσεως ὑποθέσεις (ἄρθρ. 6) νὰ λαμβάνῃ τὸ ἅγιον Μύρον ἐκ τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως (ἄρθρ. 7)· καθόσον δὲν πιστεύομεν νὰ παραμῇ καὶ ἡ ἐλάχιστη ἀμφιβολία ὅτι, ἡ βουλγαρικὴ Ἐξαρχία, δὲν ἐπέδειξε πλείονα σεβασμὸν καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ δημιουργήσαν αὐτὴν Φερμάνιον, ἐκείνου ὃν διετράνωσε πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνες καὶ τὰ θέσμια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἥς ἐν τούτοις τολμᾷ νὰ ἀξιοῖ ὅτι ἀποτελεῖ μέρος ἀναπόσπαστον.

*

(ἔπεται συνέχεια)

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

περὶ τῶν ἐν Ἀν. Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας γινομένων.

Α'.

Τακρίριον τῷ τῆς δικαιοσύνης Ὑπουργείῳ.

Υψηλότητε,

Ἐν τῷ 359 ἁρθρῷ τοῦ Ὁργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας, τοῦ συνωδᾶ τῷ 18 ἁρθρῷ τῆς Βερολινείου Συνθήκης συνταχθέντος καὶ κυρωθέντος ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, ἀναγράφεται ὅτι οὐδεμία τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων θέλει ὑποχρεωθῇ καὶ ἀναγκασθῇ ὅπως δεχθῇ ἐν τοῖς σχολείοις αὐτῆς γλῶσσαν ἄλλην ἐκτὸς τῆς ἰδίας αὐτῆς γλώσσης.

Ἐν τούτοις πρό τινων ἐτῶν ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις συνέταξε κανονισμὸν περὶ δημοσίας ἐκπαιδεύσεως, ἐν τῷ γ' ἁρθρῷ τοῦ ὁποίου λέγεται ὅτι τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς ἡγεμονίας ἢ προκαταρκτικὴ παιδείσις θέλει γίνεσθαι ἐν τῇ βουλγαρικῇ γλώσσῃ. Καὶ τότε μὲν, συνεπεῖα τῶν γενομένων παραπόνων, παρητήθη ἡ Βουλγαρικὴ κυβέρνησις τῆς ἐφαρμογῆς αὐτοῦ. Ἦδη ὁμῶς προέβη εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ καὶ μάλιστα, κατὰ τὰ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον γραφέντα ἐκ μέρους τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων κοινοτήτων, ἐκλείσει τὰ ἐν

Φιλιππουπόλει, Βάρνη, Σωζουπόλει καὶ Μεσημβρία τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας σχολεῖα τῶν ὀρθοδόξων. Τὸ κίνημα τοῦτο τῆς Βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, ὅπερ ἀπᾶδον τῷ Ὁργανικῷ Νόμῳ οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέπει ἢ εἰς τὸν βίᾳ ἐκβουλγαρισμὸν τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων παίδων, προστεθὲν εἰς τὰ ἀπὸ τινος αὐθαίρετα καὶ βίαια μέτρα τῆς βίᾳ ἀπελάσεως, μὴ παραδοχῆς καὶ κρατήσεως τῶν πνευματικῶν ἀρχηγῶν τῶν αὐτόθι ὀρθοδόξων κοινοτήτων, τῆς ἐξαναγκάσεως τῶν μελῶν αὐτῶν ὅπως ἀναγνωρίσωσι τὴν Ἐξαρχίαν καὶ τῆς κατάλήψεως τῶν ἐκκλησιῶν, σχολῶν καὶ παραπλησίων αὐτῶν καθιδρυμάτων, πρόκειται βεβαίως ὡς πρότυπον σεβασμοῦ τῆς κυβερνήσεως ταύτης τόσον πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις, ὥς δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου καὶ τοῦ Ὁργανικοῦ Νόμου τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας ἀνέλαβεν ἀπέναντι τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου, ὅσον καὶ πρὸς τὰς γενικὰς ἀρχὰς τοῦ δικαίου καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως. Οὐχ ἥττον ὅμως ἡ κατάστασις δὲν συνάδει προδήλως καὶ πρὸς τὰ διὰ τῆς Συνθήκης ταύτης καὶ τοῦ Ὁργανικοῦ Νόμου ἀνεγνωρισμένα κυριαρχικὰ δικαιώματα τῆς κραταιᾶς Βασιλείας δικαιώματα.

Διὰ ταῦτα πεποιθὼς ὅτι ἡ Σ. Αὐτ. Κυβέρνησις ποσῶς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τὰ ἀνωτέρω, παρακαλῶ τὴν Ὑμ. Ὑψηλότητα ἵνα εὐαρεστουμένη ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα ὅπως ἡ διὰ τῆς εἰρημένης Συνθήκης καὶ τοῦ Νόμου ἐξασφαλισθεῖσα ταῖς ἐντὸς τῆς Ἀνατ. Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας ὑπὸ τὴν πνευματικὴν τοῦ Πατριαρχείου δικαιοδοσίαν ὀρθοδόξοις κοινότησιν θρησκευτικὴ καὶ ἐκπαιδευτικὴ ἐλευθερία μένῃ ἀσυνῆς καὶ ἀπρόσβλητος.

Διατελῶ εὐχέτης

Τῇ 15 Μαζᾶν 1324

19 ὀκτωβρίου 1322 (1906).

πατριάρχης ΙΩΑΚΕΙΜ

Β'.

Ὑπόμνημα τοῖς ἔξοχ. πρεσβευταῖς τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Ἐξοχώτατε,

Διὰ τῶν δύο προλιθόντως διαβιθασθέντων ἡμετέρων ὑπομνημάτων ὑπὸ ἡμερομηνίας 28 ἰουνίου 1906 καὶ 14 αὐγούστου 1906 ἐξεθήκαμεν ἐν συντομίᾳ τὰς δεινὰς καὶ πρωτακούστους βιαιοπραγίας, ὧν θύματα ἐγένοντο οἱ ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ ὀρθόδοξοι ἑλ-

λινες ἀπὸ μέρους τοῦ βουλγαρικοῦ ὄχλου, τῇ ἀπαθεῖ στάσει τῶν τοῦ τόπου ἀρχῶν.

Βασιζόμενον ἐπὶ τῶν ἀπ' αἰώνων κεκτημένων δικαίων αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπισήμων διεθνῶν συνθηκῶν, τῶν κυρωσασῶν καὶ ἀναγνωρισασῶν τὰ δίκαια ταῦτα, τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀνέμενεν εὐλόγως ὅτι αἱ Μεγάλαι Δυνάμεις, αἱ τὰς συνθήκας ἐκείνας ὑπογράψασαι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν συνειδήσεως, καθὼς καὶ τὰ δικαιώματα τῶν μειονοψηφῶν, ἐγγυηθεῖσαι ἐν Ἀνατολῇ, οὐδέποτε θὰ προσέβλεπον ἀδιαφόρως εἰς τὴν τολμηθεῖσαν καταπάτησιν τῶν δικαίων τούτων καὶ τῶν συνθηκῶν.

Δυστυχῶς ἡ ἐξέλιξις τῶν γεγονότων ἀποδεικνύει ὅτι ἄχρι τοῦδε οὐδὲν μέτρον ἐλήφθη πρὸς ἀποκατάστασιν καὶ περιφρούρησιν τῶν ὡς εἴρηται, ἀπαραγράπτων δικαίων τοῦ ἐν ταῖς χώραις ἐκείναις ὀρθοδόξου ἐλληνικοῦ πληθυσμοῦ, καθ' οὗ, ἂν πρὸς στιγμὴν ἐκόπασεν ἡ ἐξωτερικὴ, βία ἤρξατο ὅμως νῦν ἐφαρμοζομένη, ὡς οὐκ ἀγνοοῦσι βεβαίως αἱ Μεγάλαι εὐρωπαϊκαὶ Δυνάμεις, ἐτέρα ἥττον μὲν ἀπροκαλύπτως ἀλλ' οὐχ ἥττον συστηματικὴ καὶ παράνομος ἐνέργεια, παραβιάζουσα τὰς συνειδήσεις τῶν ὀρθοδόξων ἐλλήνων χριστιανῶν, ὅπως ἀνταλλάξωσι τὴν ὀρθόδοξον αὐτῶν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς βουλγαρικῆς σχισματικῆς Ἐξαρχίας, τῶν τοῦ τόπου ἀρχῶν ἀπροκαλύπτως ὑποστηρίζουσῶν καὶ τὴν ἐνέργειαν ταύτην.

Ἐν κράτει συνταγματικῷ ὁλόκληρος πληθυσμὸς ἐκατὸν περίπου χιλιάδων ψυχῶν, ἀφοῦ τοσοῦτον σκληρῶς ἐδοκιμάσθη καὶ ἐλνστεύθη τὰ ἱρὰ καὶ τὰς σχολὰς αὐτοῦ, ἀποστερεῖται σήμερον ἐπισήμως τοῦ δικαιώματος τοῦ διδάσκειν τὰ τέκνα αὐτοῦ τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ τίθεται πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ νὰ ἐκβουλγαρισθῇ ἢ νὰ ἐγκαταλίπῃ πένης καὶ δυστυχῆς τὸ πάτριον ἔδαφος, ἐν ᾧ εἶδον τὸν ἥλιον αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες αὐτοῦ. Ἐπίσης καὶ ὁ ἱερὸς αὐτοῦ κλῆρος ὑφίσταται ἀνάλογον καταδίωξιν, ὁ δὲ ὀρθόδοξος μητροπολίτης Ἀγχιάλου κ. Βασίλειος σήπεται ἐτι ἀπὸ τριῶν ἡδὴ μνηῶν ἐν εἰρηκτῇ ἐλεεινῇ, σκληρῶς ἀπομεμονωμένος ἀπὸ πάσης πρὸς οἰονδήποτε ἐπικοινωνίας.

Ἐνώπιον τῶν ἀπαισίων τούτων γεγονότων καθῆκον ἐπιβαλλόμενον ἐθεωρήσαμεν, ἵνα ποιήσωμεν ἐκκλησίαν πρὸς αὐτὸν τὸν ὑπατολ τῆς Αὐτοκρατορίας ἀρχοντα, τὸν γαλινώτατον ἡμῶν

ἄνακτα Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν καὶ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν φιλοδίκαιον αὐτοῦ προστασίαν καὶ ἀρωγὴν.

Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης εὐρήσει ἐγκλείστως ὧδε τὴν μετάφρασιν τακριρίου ἡμῶν πρὸς τὴν Α. Ὑ. τὸν ὑπουργὸν τῆς δικαιοσύνης περὶ τῶν ἐν Βουλγαρίᾳ καὶ Ἀνατ. Ρωμυλίᾳ σχολῶν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο ὡς καὶ πάντα τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα παρακαλοῦμεν Αὐτὴν ἵνα διαβιβάσῃ πρὸς γνῶσιν τῇ ὑψηλῇ Αὐτῆς Κυβερνήσει, ἐλπίζομεν, δ' ὅτι ἡ εὐεργετικὴ ἐπέμβασις τῆς (Γαλλικῆς Κυβερνήσεως) τῆς Αὐτοκρατορικῆς (κ.τ.τ.) συντελέσει πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ καταδυναστευομένου ὀρθοδόξου ἑλλ. πληθυσμοῦ ἀπὸ τῶν τοιούτων δεινῶν, πρὸς ἀπόδοσιν τῶν ἀρπαγείων ἐκκλησιῶν, σχολῶν καὶ λοιπῶν εὐαγῶν κοινοτικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῆς κοινοτικῆς καὶ ἰδιωτικῆς περιουσίας, πρὸς ἄμεσον ἀπολύτρωσιν τοῦ ἐν φυλακῇ εὐρισκομένου μνητροπολίτου Ἀγχιάλου κ. Βασιλείου καὶ πρὸς ἐπάνοδον τῶν μνητροπολιτῶν Φιλίππου-πόλεως, Μεσσημβρίας, Βάρνης καὶ Σωζοπόλεως εἰς τὰς οἰκείας αὐτῶν ἐπαρχίας.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν μετ' ἐξαιρέτου πρὸς τὴν Ὑμετέραν Ἐξοχότητα ὑπολήψεως

αἰς νοεμβρίου ιγ'

ὁ πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ.

ΑΣΥΣΤΑΤΑ ΛΑΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας οὐδένα βλάπτει. Ἡ ἀνίχνευσις, οὕτως εἰπεῖν, αὐτῆς ἐπιβάλλεται πρὸς διαφώτισιν ἐν παντὶ ζητήματι καὶ ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχει διαφωνία γνωμῶν ἐκ πεποιθήσεως καὶ μετὰ μελέτην ἐσχηματισμένη, καὶ ἐκεῖ ὅπου διαφωνοῦσιν ὀλίγοι τινὲς ἐκ πεισμονῆς, ἢ καὶ ἐξ ἡμαρτημένης τῶν πραγμάτων ἀντιλήψεως, ἢ ἔνεκα σπρυδῆς ἀτελοῦς ἐπὶ τῶν ζητημάτων. Φρονοῦμεν ὅμως ὅτι τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν χρέος ἡμῶν ἐπιβάλλει νὰ μελετῶμεν ἀπροκαταλήπτως αὐτὰς τὰς πηγὰς καὶ νὰ ζητῶμεν εἰδήσεις ἐκ δοκίμων μαρτυριῶν καὶ οὐχὶ ἐκ τῶν ἀσυστάτων παραδόσεων. Τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν χρέος ἡμῶν ἐπιβάλλει τὴν διακρίδωσιν πάσης παραδόσεως· διότι ὅταν ἀποδεικνυώμεθα, ἐν ζητήμασι γενικωτέροις ἢ προσωπικοῖς, ὕθλους ἀποδεχόμενοι ἢ γράφοντες ἄνευ μελέτης, ὁ φρόνιμος ἀνα-

γνώστης σχηματίζει περὶ τῶν γραφόντων ιδέαν, ὅχι οἷαν ἐπιθυμεῖ περὶ ἑαυτοῦ ὁ γράφων.

Ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» τῆς τετάρτης ὁ γράφων περὶ γυναικείας μονῆς, ἀνατρέχων εἰς τὴν Πρωτοδευτέραν λεγομένην Σύνοδον, διδάσκει τὸν συντάκτην τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ὅτι ἡ Σύνοδος αὕτη «περιώρισε τὴν περὶ τὴν ἵδρυσιν τῶν μοναστηρίων ἀπεριόριστον πρόσθεν ἐλευθερίαν». Καὶ τὴν ιδέαν ταύτην ἐπαναλαμβάνει δις εἴτα, πρὸς διαφώτισιν ἴσως τῆς κοινῆς γνώμης.

Συνιστῶμεν τῷ ὁμογενεῖ διατριβογράφῳ τοῦ «Ταχυδρόμου» νὰ μὴ γράφῃ ἀσύστατα, ἵνα μὴ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀρμόζει τοῖς τοιούτοις. Ποῦ τῶν ἱερῶν κανόνων τῆς ἀγίας Πρωτοδευτέρας Συνόδου ἀνεῦρεν ὅτι τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο τῶν ἀρχιερέων ἄθροισμα «περιώρισε (δῆθεν) τὴν πρόσθεν ἐλευθερίαν περὶ τὴν ἵδρυσιν μοναστηρίων»; — Ὁ πρῶτος τῶν ὑπὸ τῆς Πρωτοδευτέρας ἐκτεθέντων κανόνων ἀντὶ τοῦ περιορίσαι (κτλπ.) τείνει μᾶλλον εἰς ἐξασφάλισιν τῆς περιουσίας τῶν ἱδρυομένων. — Εὐρίσκει δὲ συντελεστικὸν πρὸς ἐξασφάλισιν τὸ μηδεμίαν μονὴν ἰδρῦεσθαι ἄνευ τῆς ἀδείας τοῦ κατὰ τόπον ἐπισκόπου, καθῆκον ἔχοντος ἵνα καταγράψῃ τὰς ὑπὸ τοῦ τῆς μονῆς ἱδρυτοῦ προσανατιθεμένας τῇ μονῇ κτήσεις, ἵνα μὴ ὁ ἱδρυτὴς ἀφαιρῇ κατόπιν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου τὰς ἀφιερωθείσας αὐτῷ καθάπαξ. Τοῦτο ἐστὶ τὸ γράμμα, τοῦτο τὸ πνεῦμα τοῦ πρώτου τῶν κανόνων τῆς Πρωτοδευτέρας, ἥτις ἐν αὐτῷ τὴν τῶν μοναστηρίων οἰκοδομὴν ἀπεκάλεσε «πρᾶγμα σεμνὸν καὶ τίμιον τοῖς μακαρίοις καὶ ὁσίοις πατράσιν ἡμῶν πάσαι καλῶς ἐπινουθέν». Ἐκεῖνο λοιπὸν, ὅπερ «πρᾶγμα σεμνὸν καὶ τίμιον» ἐκήρυξε φαίνεται ἐμπεδοῦσα, συνεπὴς ἑαυτῇ γενομένη, οὐχὶ δ' ἐμποδίζουσα. Ἐν πᾶσι τοῖς ἐκτεθεῖσιν ὑπὸ τῆς ἀγίας Πρωτοδευτέρας Συνόδου κανόνων ἐμπεδοῦνται τὰ κατὰ τὸν μοναχικὸν βίον, εἰς ὃν ἀταξίαν καὶ πολλὴν τὴν ἀκαταστασίαν ἐπῆνεγκεν «ἡ τῶν χριστιανοκατηγόρων αἵρεσις». Κηδομένη δ' ἡ Σύνοδος αὕτη τῆς καλῆς τῶν μοναστηρίων καταστάσεως, καὶ περὶ τῶν γυναικείων μοναστηρίων διὰ τοῦ Ζ' κανόνος αὐτῆς ἃ περὶ τῶν ἀνδρείων ἐνομοθέτησε διέταξε νὰ φυλάττωνται.

Ἡ Πρωτοδευτέρα Σύνοδος εὗρε τινὰς ἐν τῷ μοναχικῷ θεσμῷ καταχρήσεις παρεισφρησάσας, ὡς καὶ σήμερον ἐνιαχοῦ παρατηροῦνται· ἀλλὰ, κολάζουσα ταύτας καὶ προλαμβάνουσα καὶ τι-

μωροῦσα τοὺς ἀθετοῦντας τὴν περὶ μοναχικῆς πολιτείας αὐστηρὰν τῶν πατέρων διδασκαλίαν, οὐδαμοῦ εἶπεν ὅτι κωλύει τὴν ἰδρυσιν.—Κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον οὐδεὶς τῶν συγχρόνων ἡμῖν νομοθετῶν διέταξε νὰ κλεισθῶσι πάντα τὰ τραπεζιτικὰ καταστήματα διότι ἐν τισι τοιοῦτοις εὐρέθησαν οἱ κλέπται καὶ καταχρασταί. Οὐδεμία βουλὴ καὶ γερουσία δύναται νὰ εἴπῃ «κωλύω τὸν τεύθεν τὴν ἰδρυσιν τραπεζῶν διότι ἀνεκάλυψα νοσηρισμοὺς χρημάτων ἢ δολίως ἀπέδειξα χρεωκοποῦσαν μίαν ἢ δύο καὶ τρεῖς». — Ἡ Πρωτοδευτέρα ἀπηγόρευσε τοῖς ἐπισκόποις τὴν ἰδρυσιν μοναστηρίων ἐπὶ ζημίᾳ τῶν προσόδων τῶν ἐπισκοπῶν· ἐξ οὗ νοεῖται τὸναντίον ὅτι ἀφῆκεν ἐλεύθερον τὸν ἐπίσκοπον, τὸν μητροπολίτην, τὸν κληρικὸν καὶ τὸν λαϊκὸν νὰ ἰδρῇ μοναστήριον ἐὰν ἔχῃ κατατεθειμένα κεφάλαια ἀρκοῦντα πρὸς διατροφὴν καὶ συντήρησιν τῶν ἐγκλεισθησομένων ἐν τῷ μοναστηρίῳ μοναχῶν. Διότι ταῦτα ἀπαιτοῦνται καὶ ὑπὸ ἄλλων διατάξεων. Οἱ δὲ πατέρες τῆς Πρωτοδευτέρας ἐμποδίζουσι τὸν ἰδρυτὴν μοναστηρίου τὸν προικοδοτοῦντα διὰ κτημάτων ἢ χρημάτων τὴν ἰδρυομένην μονὴν ν' ἀφαιρῇ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐδώρησατο· «Εἰ γὰρ ἄπερ τις ἀνθρώπῳ χαρίζεται, λέγει ὁ Α' κανὼν αὐτῆς, τούτων οὐκέτι κύριος εἶναι δύναται, πῶς ἄπερ τις Θεῷ καθαγιάζει καὶ ἀνατίθῃσι, τούτων ὑφαρπάζειν τὴν κυριότητα παραχρησθήσεται»;

*
* *

Μίαν ἐπανόρθωσιν ἢ διόρθωσιν ποιούμεθα καὶ πρὸς ἕτερον ἐν τῷ «Ταχυδρόμῳ» τῆς τρίτης διατριβογράφου ἀσύστατα γράφοντα περί τινος μητροπολίτου Σμύρνης, δις δῆθεν ἐκλεγέντος τοιούτου, ὃν ἐστηλίτευσε δῆθεν ὁ μέγας Οἰκονόμος Κωνσταντῖνος ὁ ἐξ Οἰκονόμων. Ἐπὶ ψευδοῦς εἰδήσεως, ἀσυστάτου, καθὼς τοιαύτης, καὶ ἀδοκίμου στηριζών, ἐκτιθεὶς καὶ διατυπῶν ἰδίους πόθους, δόξας, ὀρέξεις καὶ γνώμας, «τῆς ἡδονῆς τῆς εἰς τὸ παραχρηῖμα» καταστοχάζεται, θῦμα γενόμενος ἀνθρώπου ψευδολογίου. Παρακαλοῦμεν τὸν διατριβογράφον τῆς τρίτης ἵνα κατὰ μέρος ἀφῇ τοὺς ἀπατῶντας αὐτὸν, ὁμολογήσῃ δ' ὅτι καθὼς ἤκουσεν ἔγραψεν, ἀταλαιπῶρως ἔχων περὶ τὴν ζήτησιν τῆς ἀληθείας.

Διότι καθ' ὃν καιρὸν ὁ Κωνσταντῖνος ἐξ Οἰκονόμων ἐδίδασκεν ἐν τῇ Σμύρνῃ, ἤτοι κατὰ τὰ ἐτη

1808—1819, εἰς τὴν μητροπολίτην Σμύρνης, ὁ Ἀνθιμος ὁ ἐκ Νάξου, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1797 μέχρι τοῦ 1821, ὁ διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα τῶν ὀφρύων Βδελλᾶς ἐπικληθεὶς, ὡς ἡ παράδοσις σώζει. Ἐπεσκόπησε δῆλον οὖν τῶν σμυρναίων ἐτη εἴκοσι καὶ ἑν, ἐψηφίσθη μητροπολίτης Χαλκηδόνος ἐν ὁκτωβρίῳ μηνὶ τοῦ 1821 καὶ τῇ 30 ἰουλίου 1822 πατριάρχης οἰκουμενικός.

Μητροπολίτης Σμύρνης διατελὼν διέκειτο δυσμενῶς τῷ Οἰκονόμῳ, δυσμενῶς ἐπίσης αὐτὸν ὕστερον κρίναντι. Ἀλλ' ἐκ τούτου οὐδεὶς ἡμῶν δικαιούται νὰ ὑβρίζῃ τὸν Ἀνθιμον ἀφοῦ μάστιστα μάθῃ ὅτι αὐτὸς ὁ Οἰκονόμος «εὐκλεῶς ἀρχιερατεύοντα καὶ φιλόμουσον» ἐκήρυξεν αὐτὸν τῷ 1818 διὰ τοῦ «Λογίου Ἑρμοῦ».

Ἡ πρὸς ἓνα ἢ δύο λογίους, ἱεροκέρυκας, ἢ πρὸς οἰονδήποτε διδάσκαλον δυσμένεια μητροπολίτου τινὸς ἢ πατριάρχου οὐδενὶ κρίνεται προσφύνης ἀφορμὴ πρὸς κρίσιν δυσμενῆ. Οὐτε τὸν Ἰωαννίκιον Καρατζᾶν τὸν ἀπὸ Χαλκηδόνος ἐκρίναμεν δυσμενῶς ἐπὶ τῇ πρὸς τὸν μέγαν Εὐγένιον τὸν Βούλγαριν περιθρλουμένην δυσμενείᾳ, οὐτε τὸν ἀπὸ Δέρκων Σαμουήλ τὸν Χαντζερῆν κατακρίνομεν ἐπὶ τῇ δυσαρρεσκείᾳ αὐτοῦ τῇ θρλουμένην κατὰ τοῦ ἐπιφανοῦς ἱεροκέρυκος Νικηφόρου τοῦ Θεοτόκου. Πολλῶ δὲ μᾶλλον ἓνα πατριάρχην διότι ἦν οὐχὶ εὐμενὴς τῷ Οἰκονόμῳ.

Ὅταν οἷοςδήποτε τῶν ἐν ταῖς ἐφημερίσι γραφόντων προβαίνει εἰς τὸ μέσον μεμελετημένος καὶ «ὅπου μεμελέτηκε κρείσσων ἑαυτοῦ» γενόμενος, ὅταν καταβαίνει εἰς τὸ στάδιον γεγυμνασμένος ἐπαρκῶς καὶ βάσεις στερεὰς καὶ ἀσείστους συμφέρων πηγὰς ἀδιαφιλονεικίτου κύρους καὶ μεμαρτυρημένης αὐθεντείας, ἔστι σεβαστὸς, καὶ μετὰ τοῦ τοιούτου συζήτησις τις ἐπιβάλλεται καὶ ἐννοεῖται. Ἀλλ' ὁ χωρὶς μελέτης ἀπτόμενος οἰονδήποτε ζητήματος καὶ ὁ πειθόμενος ψευδολόγοις, ἢ κληρικοῖς ἢ λαϊκοῖς, ἢ γέρουσιν, ἢ νέοις, καὶ βάσεις ἀβασανίστως τῶν λόγων αὐτοῦ τὰς ἀτόπους καὶ ψευδεῖς εἰδήσεις θείας καὶ ἐπὶ τῶν τοιούτων ἀφυῶς δημιουργῶν κρίσεις οἵας-δήτινας περὶ συγχρόνων ἢ παρωχημένων προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἀποβαίνει δυστυχῶς, ἄξιος ἀποδοκιμασίας καὶ κατακρίσεως.

ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΣΕΒΕΙ Τῇ ΠΙΣΤΕΙ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΩΝ

Ἐπαρχίαι καὶ κοινότητες ὁμογενεῖς ἐξακολουθοῦσιν ἐπιτελοῦσαι τὸ πᾶσιν ἐπιβαλλόμενον χριστιανικὸν καθήκον τοῦ μνημονεύειν τῶν ἡγουμένων ἡμῶν καὶ τῶν ἀειμνήστων ἀδελφῶν ἡμῶν τῶν ὑπὲρ τῆς ἀκιβδηλεύτου διδασκαλίας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας σφάγιον ἐκσυτοῦς προσεγγικόντων ἐν Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ καὶ Μακεδονίᾳ. Τῶν κατὰ τὸν νοέμβριον μῆνα τοῦτον τελεσθέντων ἐπιφανέστατον ἐγένετο τὸ ἐν **Σάμῳ** κατὰ τὴν 12 τοῦ μηνός, ἱεουργούντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Κωνσταντίνου τοῦ καὶ λόγον λαμπρὸν ἀπαγγείλαντος—Αὐθήμερον ἐν **Μελενίκῳ**, ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Αἰμιλιανοῦ τελεθὲν ἐγκαίρως ἡμῖν ἡγγέλθη—Ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἐμάθομεν ὅτι καὶ ἐν **Σωκίοις** ἐτελέσθη τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, λειτουργούντος τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Ἀνέων κ. Ἀνθίμου.—Βραδέως ἡμῖν ἡγγέλθησαν τὸ ἐν **Κεσόδανῃ**, τελεσθὲν τῇ 15 ὁκτωβρίου, καθ' ὃ ἐλειτούργησεν ὁ θεοφιλ. ἐπίσκοπος Χαριουπόλεως κ. Φιλόθεος, καὶ τὸ ἐν **Ἰλδιριμίῳ** (προκαστείῳ) τῆς Ἀδριανουπόλεως, περὶ οὗ καλὸν νὰ μάθωσιν οἱ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀναγνώσται ὅτι τὸ προάστειον, ἀπέχον ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς πόλεως, ὑπὲρ τὰς 1500 οἰκίας ἀριθμοῦν, οἰκεῖται μόνον ὑπ' ὀρθοδόξων ἐλλήνων, ἀγνὰ κεκτημένων τὰ τῆς εὐσεβείας καὶ φιλογενείας αἰσθήματα καὶ φίλων παντός ἔργου καλοῦ καὶ πρὸς πρόοδον τείνοντος. Τὸ Ἰλδιρίμιον ἐκτίσαστο περικαλλῇ ναὸν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἀπὸ τῶν μέσων τῆς παρελθούσης ἐκκτονταετηρίδος, ὃν ἀξιοπρεπῶς συντηρεῖ ὡς καὶ τὰ δύο οὐ μακρὰν αὐτοῦ κείμενα παρεκκλησία, ὧν τὸ ἕτερον, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Δημητρίου, πανηγυρίζει κατὰ τὴν 26 ὁκτωβρίου, ἀγιασμοῦ ἐν αὐτῷ τελουμένου. Ἐφέτος, κατὰ τὴν πανήγυριν ταύτην, ἱεουργούντων ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τοῦ πρωτοσυγκέλλου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως καὶ τῶν ἐφημερίων τοῦ ναοῦ αἰδес. κλ. Ἀντωνίου καὶ Εὐστρατίου, ὧν ὁ πρῶτος εἶπεν ἐπικοδομητικὰ τινὰ περὶ τοῦ κατὰ τῶν ὀρθοδόξων διωγμοῦ, ἐτελέσθη τὸ μνημόσυνον τοῦ τε ἀειμνήστου Κοριτσᾶς Φωτίου καὶ πάντων τῶν πυρί τε καὶ σιδήρῳ τελειωθέντων ἀδελφῶν ἡμῶν ἐνεκὰ τῆς πρὸς τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀφοσιώσεως. Ἡ συγκλήσις τῶν ἐκκλησιαζομένων ἦν ἀπερίγραπτος. Δισχίλιοι δὲ μετῆται καὶ μαθήτριαι τῶν ἐν Ἰλδιριμίῳ σχολείων καὶ πολλοὶ ἐξ Ἀδριανουπόλεως

ἠκολούθησαν τῇ πομπῇ μέχρι τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Δημητρίου, γενομένης ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ δεήσεως ὑπὲρ τοῦ μεγαλειότητος ἡμῶν ἀνακτος, καθ' ἣν πάντες ἐζητωκραύγησαν.—Βραδέως ἐπίσης ἐμάθομεν τὸ ἐν **Λιβερό** (Ροδοπόλεως) ἐν τῷ ναῷ ἁγίου Γεωργίου τελεσθὲν τῇ 3 ὁκτωβρίου, λειτουργούντος τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κοριτσᾶς (τότε Ροδοπόλεως) κ. Γερβασίου, λαμπρὸν λόγον ἐπὶ μνήμῃ τοῦ ἀειμνήστου Φωτίου Κοριτσᾶς ἐκφωνήσαντος.

Ἡ ἐν **Βενετίᾳ** ἐλληνικὴ κοινότης πανηγυρικῶς ἐτέλεσε τὸ μνημόσυνον τοῦ τε Φωτίου καὶ τῶν πυρί τε καὶ σιδήρῳ τελειωθέντων, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, τῇ 5 νοεμβρίου. Ὁ τε ναὸς καὶ τὸ κομψότατον κενοτάριον ἦσαν πενθίμως διασκευασμένα, φροντίδι τῶν φιλογενεστάτων ἐπιτρόπων τῆς παλαιφάτου καὶ γεραρχ. ταύτης κοινότητος. Ἱερούργει κατὰ τὸ μνημόσυνον ὁ πανοσιολ. προϊστάμενος κύριος Ἰωάννης Βασιλικός.

Ἴσως καὶ ἐν ἑτέροις πόλεσιν οἱ ὁμογενεῖς ἀπέτισαν τὴν πρὸς τοὺς μακκρίως ἐν πίστει τελειωθέντας ἱερὰν ὀφειλὴν, καίτοι οὐδεμία τῆς τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσεως ὑπόμνησις ἡμῖν ἐγένετο. Ἀλλ' ἔχουσι καιρὸν πρὸς ἐκπλήρωσιν ἀπαραιτήτου χριστιανικοῦ χρέους πρὸς τὰς ψυχὰς ἐκείνων, ὅσοι διελθόντες διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος εὗρον ἀναψυχὴν ἐν ἑτέρῳ βίῳ ἀφθάρτῳ, κάλλιστον ἐκτοῦς ὑπογχαμμόν τοῖς ἐπιγινομένοις παρστήσαντες καὶ εὐσεβεῖς ζωῆς. καὶ πίστεος θερμοτάτης, καὶ φιλοπατρίας ἀκριφνοῦς, καὶ ἀριζήλου πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ βασιλείου Κράτους ἀφοσιώσας.

ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΣΥΜΠΛΗΘΕΙΑΣ πρὸς τοὺς ὑπὲρ ὀρθοδόξους παθόντας ἀδελφούς ἡμῶν τοὺς ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Μακεδονίας ἐνταῦθα προσφεύγοντας ἐξεδηλώθησαν ὀλίγα κακὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην. Προεξάρχει καὶ πάλιν ἡ διὰ τοσούτων αἰώνων ἐπὶ καλῆς πράξεσι περιάκουστος ἐλληνικὴ τῶν **Ἰωαννίνων** κοινότης, ἀποστείλασα διὰ τοῦ σεβασμ. μητροπολίτου αὐτῶν κ. Γερασίμου καὶ πάλιν ἀργυρᾷ γρόσια 7872 καὶ ὑποσχομένη προσεχῇ καὶ ἐτέραν ἀποστολὴν χρημάτων—Ἀξία λόγου πολλοῦ ἡ φιλότιμος κοινότης **Κιουπλιῶν** (ἐπαρχίας Διδυμοτείχου) πέμψασα 260 φράγκα.—Ἡ μητρόπολις **Ἐλασσῶνος** ἔπεμψε 648 γρόσια—Ἡ ἐν **Βενετίᾳ** ἐλλ. κοινότης ὀρθ. 500 φράγκα Οὕτως αἱ ἱεραὶ μητροπόλεις Ἰωαννίνων καὶ Διδυμοτείχου, καθὼς αἱ μητροπόλεις Μογλενῶν, Αἴνου, 40 Ἐκκλησιῶν, Δράμας, Προύσης, καθὼς αἱ ὁμογενεῖς κοινότητες Πελα-

γονίας, Κυθωνίων, Δαρδανελλίων. Μαδύτου, Δορυλαίου καὶ Μοσχονησίων, καί περ ἔχουσαι νὰ θεραπεύσῃ τὸς αὐτὰς κοινὰς ἀνάγκας, ἔδωκαν λαμπρὸν μάθημα τοῖς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ Μιτυλήνῃ καὶ τοῖς ἐν Ἀμισῷ καὶ Τραπεζοῦντι καὶ τοῖς ἐν Χίῳ καὶ Λήμνῳ.

Ἡ Α. Ὑψ. ὁ ἡγεμὼν **Σάμου** Κωνστ. Καρθαεωρῇ ἐφένδης ἀπέλυσεν ἡγεμονικὸν διάταγμα πρὸς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ δημάρχους, ὅπως ἀνευ ἀναβολῆς σπεύσωσιν εἰς συλλογὴν ἐράνων ὑπὲρ τῶν προσφύγων. Ἡ κοινότης **Πλωμαρίου** ἐπέμψεν λίρας 72.89.

Ἐπίσης ἐκ **Διδυμοτείχου** ἀγγέλλεται ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἀποσταλέντων μέχρι σήμερον 760 φράγκων, θέλουσι πέμψαι καὶ ἕτερον ποσὸν οἱ τῆς ἐπαρχίας ταύτης ὀρθόδοξοι πολλοὶς τῶν γειτόνων φιλογενείας ἀκραιφνοῦς ὑπόδειγμα γενόμενοι.

Ἐν ἀθηναϊκῇς ἐφημερίσιν εἶδομεν ἀναστηλουμένην ἀπὸ τῶν ἐργατῶν καὶ ἐργατριῶν ἐν Ἀθήναις προσφυγόντων καὶ διαμενόντων ἀνευ ἐργασίας. Ζητοῦσι τοιαύτην μὴ θέλοντες ἀργοὶ νὰ μένωσι σιτιζόμενοι ἀπὸ τοῦ ἐλέους τῶν ὀρθόδοξων. Ὁ κατὰ λόγον ἀναγράφει τοιοῦτους ἐργάτας καὶ ἐργατρίδας 1122, πλὴν τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν αὐτῶν. Ἀεργοὶ μόνουσι, κατὰ τὴν ἀπογραφὴν, 5 διδάσκαλοι, 4 διδασκάλισαι καὶ 3 ἱεροφάται, οἵτινες ἦν δυνατόν νὰ τοποθετηθῶσιν ἐγκαίρως.

Ἡ τοποθέτησις εἰς κατὰ κράτος ἐργασίας ἀποβαίνει βεβαίως ἢ θαυμασιωτέρα τῶν ὑποστηρίξεων, ἣν οἱ ὁμογενεῖς πρέπει νὰ παρὰσχῶσιν εἰς Ἕλληνας ὀρθόδοξους ἐκπατρισθέντας, διακόναντας τὰς ἐργασίας αὐτῶν καὶ ποθοῦντας ἵνα ἐπαναλάβωσιν αὐτάς. Ἄλλως ἐπικρινεῖται ἑορταί, καθ' ἃς οἱ ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ ἐλληνικοῦ ὀνόματος πάσχοντες, οἱ καὶ περιουσίας καὶ «θεῶν τε πατρῶων ἔδῃ, θήκας τε προγόνων» ἀπολέσαντες οὐχὶ μακρόν νὰ διέλθωσιν αὐτάς θλιβόμενοι καὶ σκυθρωπάζοντες. Πρὸς ἀντιρροπὴν τῆς ἀληθῆς ὀδυνηρᾶς αὐτῶν καταστάσεως πρέπει νὰ προσέλθωσιν ἐπικουροὶ καὶ πᾶσαι αἱ καθ' ἡμᾶς Ἀδελφότητες καὶ φιλάνθρωπικοὶ συνεταγισμοί, ἐνταῦθα τε καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, διότι ὀλίγα τοιαῦτα समाτεῖα μέχρι σήμερον ἐπετέλεσαν ἐκτάκτως τὸ πρὸς τὴν οὕτω πένθους ἀνθρωπότητι καθήκον αὐτῶν.

Πρὸς τιμὴν τῶν ἀποτελούντων αὐτά, σημειοῦμεν ὅτι συνεστένεγκον ὑπὲρ τῶν προσφύγων, Φιλόπτωχος Ἀδελφότης εἰς τὰ Ταῦλα γρ. 500—Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Φαναρίου γρ. 500—Ἀδελφότης Ἅγιος Χαραλὰμπος ἐν Πασα-μαχαλὲ Βεσίκ-Τὰς γρ. 500—Ἀδελφότης κυριῶν ἐν Σηλυβρίας γρ. 325.

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ Μ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἡ μέχρι σήμερον ἀπενεγκοῦσα μικρὸν τι ποσόν, ὅπερ ἀνεγράψαμεν τελευταῖον μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων παρατηρήσεων, κατέδειξε σὺν τοῖς ἄλλοις αἰσθήματα φιλογενείας καὶ στοργῆς πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν κοινοτήτων ὀλιγοπληθῶν ἢ πολυπληθῶν, περὶ ὧν οὐδ' ἡμεῖς ἀμφεβάλλομεν ποτε. Κατέδειξεν αἰσθήματα καὶ ἐκ μέρους συνεταγισμῶν ἀγαθοεργῶν, ἀποδείξαντων ὅτι ἐπίσης ἐκπληροῦσι θεμελιώδη τοῦ καταστατικοῦ αὐτῶν ὅρον, βοηθοῦντες τῷ ἐθνικῷ ταμεῖῳ ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ βοηθεῖν τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ ὀρθόδοξους, ὅσοι γονεῖς καὶ τέκνα καὶ συζύγους καὶ περιουσίαν ἀπολέσαντες ἀνάγκην ἔχουσιν ὑλικῆς ἀρωγῆς καὶ παραμυθίας.

Λαμπρὸν τεκμήριον τοῦ πρὸς αὐτοὺς αἰσθήματος, ἀπόδειξιν δ' ἅμα τῆς φιλογενείας αὐτῆς ἔδωκεν ἡ ἀξιοτίμος ἐλληνικὴ κοινότης Ἀγίας Κυριακῆς Κοντοσκαλίου παραδοῦσα χθὲς τῇ Α. Θ. Π. τὸ ποσόν 6102 γροσίων ἀργυρῶν, ὡς πρώτην εἰσφορὰν ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐθνικοῦ ταμεῖου. Τοῦτων τὰ 1000 προσφέρει τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ. Ἡ κοινότης αὕτη καὶ ναὸν ἡγερειν θαυμάσιον καὶ πρὸς συντήρησιν τῶν σχολείων δίδει τὸ ἐκ μέρους αὐτῆς καθωρισμένον ποσόν, καὶ αὐθορμήτως ἐπραξε νῦν ὅ,τι μεγαλὸν καὶ εὐάνδρουσαι κοινότητες ἀνέβαλον νὰ πράξωσιν.

Ἐπίσης συνεστένεγκον οἱ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει κελλιῶται γρόσια ἀργυρᾶ 3240 καὶ ἡ ἐν Βεσίκ-Τὰς Ἀδελφότης Εὐαγγελισμός 328 γρόσια—ὁ δὲ ἀξιοτίμος κ. Ε. Σιδερίδης 95· τὸ ὅλον τῶν τοῦ **Η' καταλόγου** γρόσια 9765 καὶ μετὰ τῶν προγενεστέρων εἰσφορῶν = 72,315 καὶ 0,50.

Σημ. Ἐτραλμένως ἐν τῷ προγενεστέρῳ φύλλῳ συνωψίσθη ἡ ὅλη ποσότης 65,552 γρόσια. Τὸ ἀκριβὲς ποσὸν ἀριθμεῖται 62,552 καὶ 0,50.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ λειτουργία τῆς 21 νοεμβρίου ἐτελέσθη ἐν ἀμετρήτῳ συρροῇ πλήθους, ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου καὶ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Κυζίκου, Χίου, Βάρνης, Μαρωνείας, Σηλυβρίας, Σισανίου καὶ Δρυϊνουπόλεως, ἐν τῷ πανηγυρίζοντι κατὰ τὸ Σταυροδρόμιον ἱερῷ ναῷ τῶν Εἰ-

σοδίων. Κατὰ τὴν ἱερὰν λειτουργίαν παρῆσαν συμπροσευχόμενοι οἱ ἐξοχ. πρεσβευταὶ Ἑλλάδος καὶ Σερβίας.

Ἐκτακτος Ἐπιτροπεία.—Τῇ δευτέρᾳ συνῆλθεν, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, ἡ Ἐκτακτος Ἐπιτροπεία, διασκεψαμένη περὶ τινων δημοσιεύσεων, ἃς ἐπιβάλλουσιν αἱ περὶ τῶν γενικωτέρων ἡμῶν ὑποθέσεων ἐν ξέναις ἐφημερίσι γραφόμεναι ἀπὸ τινος ἀνακρίβειας.

Μητροπόλις Σμύρνης.—Ἐξ ἀφορμῆς δύο τελευταίων γραμμάτων τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σμύρνης ἡ ἱερὰ Σύνοδος, κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος σαββάτου, διέταξε τὸν μητροπολίτην Σμύρνης νὰ προσκαλέσῃ τὰ δύο σωματεῖα, Δημογεροντίαν καὶ Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν, καὶ δηλώσῃ αὐτοῖς ὅτι, διὰ τελευταίαν φορὰν ἐὰν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν μὴ κατορθωθῇ νὰ συνεννοηθῶσι, κατὰ τὰ προλαβόντως διαταχθέντα, προβαίνοντες εἰς ἐκλογὴν συντακτικῆς ἐπιτροπῆς, ἡ Ἐκκλησία θέλει προβῇ εἰς ἀντικατάστασιν αὐτῶν ἐξ ὀφθικίου. Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν δὲ πέμπτῃν, (23 τ. μ.), ληφθέντων ὑπ' ὄψιν καὶ νεωτέρων σχετικῶν τηλεγραφημάτων τοῦ τε σεβασμ. μητροπολίτου καὶ τῆς Δημογεροντίας, ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέμεινεν εἰς τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν αὐτῆς καὶ διέταξε τηλεγραφικῶς τὴν ἐνέργειαν τῶν δεόντων τῷ τε σεβ. μητροπολίτῃ Σμύρνης καὶ τῇ ἀξιοτίμῳ Δημογεροντίᾳ.

Κοινότης Κυδωνιῶν.—ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Ἐφέσου ἐδηλώθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι εὐγνωμόνως ἀποδεχόμενες τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τῆς μὴ ἀνακηρύξεως τούτου τοῦ τμήματος ὡς μητροπόλεως καὶ θεωρῶν αὐτὴν τελειωτικὴν, ἀλλὰ καὶ διδοὺς δεῖγμα τῆς ἐπιθυμίας αὐτοῦ πρὸς ἄρσιν τῆς ἐν τῇ φιλογενεστάτῃ κοινότητι Κυδωνιῶν ἐκκλησιαστικῆς ἀνωμαλίας, ἐπαφίησι τοῖς κυδωνιάταις τὸ δικαίωμα ὅπως ὑποδείξωσι τὸν ἐπίσκοπον, ὅστις θέλει ποιμαίνει τὸ σπασυδαῖον τοῦτο τμήμα, μένον ὡς μέρος τῆς ἐπαρχίας Ἐφέσου καθὼς ἐνέκρινεν ἡ μήτηρ Ἐκκλησία. Ἡ ἀπόφασις αὕτη κοινοποιηθήσεται διὰ πατρ. γράμματος τῇ κοινότητι Κυδωνιῶν προτρεπομένη ὅπως συμμορφωθῇ πρὸς αὐτήν.

Μητροπόλις Κοριτσᾶς.—Τῇ κυριακῇ ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Κοριτσᾶς κ. Γερβάσιος, ὃς εὐχαριστή-

σας ἐπὶ Συνόδου προχθὲς, πέμπτῃν, ἐποιήσατο καὶ τὴν ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ νενομισμένην εὐχαριστίαν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ μνύματι.

Μητροπόλις Ἰμβρου.—Σχετικῶς πρὸς εἰδυσίν τινα γραφεῖσαν ἐν ταῖς παρ' ἡμῖν ἐφημερίσι περὶ τῶν ὀρθοδόξων τῶν ἐν Ἰμβρῷ, παρ' οἷς ἐκλυσιν ἡθῶν παρατηρεῖται καταγγελλθεῖσα πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ὑπὸ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου, ζητήσαντες πληροφορίας πλείονας ἐμάθομεν ὅτι καὶ τότε καὶ νῦν αἱ περὶ τούτου ἐπιστολαὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου κ. Ἰωαννικίου ἀναφέρονται οὐχὶ εἰς τοὺς ὀρθοδόξους ὁμογενεῖς καὶ τὰς ἐλληνίδας τῆς ἐπαρχίας καὶ νήσου ταύτης ἐν γένει, ἀλλ' εἰς ὠρισμένα τινὰ πρόσωπα εὐάριθμα καὶ ταῦτα ξένα τῷ τόπῳ.

Ἱερέως ἀποκατάστασις.—Εἰς τὸν ἐκ Κοριτσᾶς ἱερεῖα αἶδεσ. κ. Κοσμᾶν, ἄλλοτε ἐπὶ ἀντικανονικῇ πολιτείᾳ καταγγελλθέντα καὶ καθαιρεθέντα, νῦν ἀπενεμήθη συγγνώμη συνοδικῶς, ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ αἰτίσει. Ὁ αἶδεσ. κ. Κοσμᾶς, εἰλικρινῶς, ὡς ὁμολογεῖ, μεταμεληθεὶς ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις καὶ τὴν προτέραν φυλετικὴν πλάνην ἀποπτύσας ἀποκατεστάθη εἰς τὸν ἱερατικὸν αὐτοῦ βαθμὸν.

Ὁδὸν πατριαρχικῆς αὐλῆς.—Τῇ κυριακῇ, κατὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων ἱερὰν λειτουργίαν, ἡ Α. Θ. Π. ἐχειροθέτησεν οἰκονόμον τῆς Μ. Ἐκκλησίας τὸν αἶδεσ. πρεσβύτερον κ. Ἰωδιανὸν Δαυρακᾶν. ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ δοκίμων τελειοφοίτων τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, διδάσκαλον ἐν ἐπαρχιακαῖς σχολαῖς χρηματίσαντα καὶ διακριθέντα ἐπὶ ἀμέμπτῳ χριστιανικῇ πολιτείᾳ καὶ πιστῇ τοῦ καθήκοντος ἐκπληρώσει.

Ἐκκλησ. Μουσικὴ Σχολή.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης κυριακῆς ἀνέλαβε τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῶν Βλαχερνῶν καθήκοντα αὐτοῦ ὁ ἐκ καλῶν μαθητῶν τῆς Ἐκκλησιαστ. Μουσικῆς Σχολῆς συγκεείμενος μουσικὸς χορὸς. Ἐν αὐτῷ ἀριθμοῦνται τρεῖς ἐκ τῶν περυσινῶν καὶ τῶν πρὸ διετίας τελειοφοίτων τῆς σχολῆς ταύτης, ἐξ ἐκ τῶν μαθητῶν τῆς Δ' (ἀνωτέρας) τάξεως καὶ ἐξ ἐκ τῶν τῆς Γ', σχηματίζοντες ἀρμονίαν εὐαρεστοῦσαν τοῖς ἐκκλησιαζομένοις.

Ἱερὰ μὲν Σινᾶ.—Προχθὲς ἀφίκετο, τυχῶν τῆς ἐπὶ τούτῳ ἀδείας, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος, ὃς σήμερον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης, ἐορτῆς τῶν συναϊτῶν, ἐτέλεσε τὴν ἱερὰν λειτουργίαν ἐν τῷ ναῷ

τοῦ Σιναϊτικοῦ Μετοχίου. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ τὴν μετὰ ταῦτα δεξίωσιν παρὶν ἓκ προσώπου τῆς Α. Θ. Π. ὁ πανοσιολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος.

Συλλυπητήρια τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.—

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ μακαρίτου ἀδελφοῦ τῆς Α. Θ. Π. Σταματίου, οὗ ἡ κηδεία ἐγένετο ἐν Βαφειοχωρίῳ, προεξάρχοντος τοῦ πκνιερ. μητροπολίτου Βάρνης, ἐξέφρασαν τὰ συλλυπητήρια αὐτῶν οἱ μὲν σεβασμ. συνοδικοὶ διὰ τοῦ πρώτου τῇ τάξει σεβ. μητροπολίτου Κυζίκου, οἱ δὲ ἀξιότιμοι σύμβουλοι καὶ πολλοὶ τῶν λογάδων τοῦ Γένους αὐτοπροσώπως. Διεβίβασαν ἐπίσης συλλυπητικὰς προσήσεις ἡ Α. Ὑψ. ὁ Μ. βεζίρης διὰ τοῦ ἀρχόντος καπικεχαγιά τῶν Πατριαρχείων, ὁ σοφολογ. σέιχ-ουλ-ισλάμης καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν τελωνείων δι' ἰδίων ἀπεσταλμένων, καὶ ἡ Α. Ὑψ. ὁ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργὸς διὰ τοῦ ἐκ τῶν βοηθῶν τοῦ τμηματάρχου τῶν θρησκευμάτων ἐνδοξ. Σερεβέρ ἐφένδη. Ἐπίσης δι' ἰδίας ἐπιτροπείας προχθὲς ὁ μακαριώτατος πατριάρχης τῶν καθολικῶν ἀμενίων.

Μητρόπολις Σκοπίων.— Μετὰ βραχείαν ἐν Θεσσαλονίκῃ διαμονὴν τῆς διαρκούσης ἐτέλεσεν, ἀδελφ. τῆς μητροπόλεως, τὸν γάμον σέρβου τινὸς ὀρθοδόξου, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πκνιερ. μητροπολίτης Σκοπίων κ. Βικέντιος.

Σωματεία.— Τῇ κυριακῇ, 19, τελεσθεύσης τῆς ἐπετείου πανηγύρεως τῆς ἐν Σταυροδρομίῳ κάλλιστα ὑπὲρ τῶν πτωχῶν μαθητῶν ἐργαζομένης Ἀδελφότητος «Ἀγίου Μηνᾶ» παρὶν ἐκπροσωπῶν τὴν Α. Θ. Π. ὁ πανοσιολογ. Μ. ἀρχιεπίσκοπος. Τὴν θείαν λειτουργίαν ἐτέλεσεν, ἐντολῇ πατριαρχικῇ, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὁ πκνιερ. μητροπολίτης Βάρνης κ. Νεόφυτος. Τὴν κατόπιν συγροτηθεῖσαν ἐν τῷ Ζαπτεῖῳ συνέλευσιν ἐτίμησεν ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ι. Γρυπάρης μετὰ τῆς εὐγεν. συζύγου αὐτοῦ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.— Εἰς τὸ ἐν τῷ παρελθόντι τεύχει τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» χρονικὸν περὶ καταθέσεως τῶν λειψάνων τῶν ἀειμνήστων πατριαρχῶν Κωνσταντίνου Β' καὶ Γρηγορίου ΣΤ', ἐσημειώθη ἡμέρα θανάτου τοῦ δευτέρου ἡ 10 ἰουνίου 1881 ἀντὶ τῆς 8 τοῦ μηνὸς τούτου.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΕΣΜΑΤΖΟΓΛΟΥΣ

Τηλεγραφικῶς ἡγγέλθη χθὲς ἐξ Ἀθηνῶν ἐνταῦθα καὶ ἀνεκοινώθη τῇ Α. Θ. Π. ὁ θάνατος τοῦ ἐπιφανοῦς οἰκονομολόγου Ἰωάννου Πεσματζόγλου, ἐπελθὼν ἐν ἀκμῇ τῆς ζωῆς καὶ τῆς φήμης. Εἰς σημεῖον

μέγα περιωπῆς ἐν τῷ οἰκονομολογικῷ κόσμῳ διὰ τῆς ἐκτάκτου αὐτοῦ εὐφυΐας καὶ ἐτοιμότητος ἀρθεῖς, ἤρξατο διανέμων τὰ πρὸς Θεοῦ κληροδοτηθέντα αὐτῷ ἀγαθὰ, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν δεομένων βοηθείας, ἰδιωτῶν καὶ σωματείων. Ὁ θάνατος αὐτοῦ πραγματικῶς ἐστὶν ἐθνικὴ ζημία μεγάλη.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωσήφ Γιωθάννοβιτς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος Μαυροβούνιος, ἄλλοτε καθάσης τοῦ ρωσικοῦ προξενίου Ἰάφας, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως δωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Μαρίας Ἰωσήφ Γιωθάννοβιτς, τὸ γένος Νικολάου Καραμπουρούση, χριστιανῆς, ὀρθοδόξου, ὑπηκόου ὡσαύτως Μαυροβουνίας, κατοικοῦ Σισλῇ τοῦ Πέραν, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 28 ἰουνίου 1906.

Ὁ προεδρεύων

3

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Κωνσταντῖνος Χ. Ρουμελιώτης, ὑπήκοος Ἕλλην, τέως καθηγητὴς τῆς μουσικῆς, ἤδη δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊστὶ μ.μ. μετὰ παρέλευσιν τριάνοντα καὶ μίαις ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως δωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Εὐθυμίας, τὸ γένος Μαΐμανογλου, ὑπηκόου ἑλληνίδος, κατοικοῦ Πέραν Κωνσταντινουπόλεως, ὁδὸς ἰκί-κουγλῶ, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ περὶ διαζεύξεως δικασθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδιδόμενων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Πρόδου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1906.

3

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος,

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1918

Π. 426861